

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 218.070 van 16 februari 2012
in de zaak A. 202.367/XII-6750**

In zake: de NV L&R VASTGOED
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Peter Flamey en Matthias Valkeniers
kantoor houdend te 2018 Antwerpen
Jan Van Rijswijklaan 16
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de STAD ANTWERPEN
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Roland Pockele-Dilles en Frederik Emmerechts
kantoor houdend te 2000 Antwerpen
Stoopstraat 1
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 8 november 2011, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van “het Besluit van 9 september 2011 van het College van Burgemeester en Schepenen van de stad Antwerpen houdende weigering van de aanvraag door de NV L&R Vastgoed tot het afleveren van een geschiktheidsverklaring raamprostitutie voor vijf vitrines en vijf werkruimten voor een pand gelegen te 2000 Antwerpen, Schippersstraat 1A (in het bestreden besluit verkeerdelijk aangeduid als Blauwbroekstraat 9) kadastraal gekend onder Afd. 1, Sect. A, nr. 167X”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Patricia De Somere heeft een verslag opgesteld.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 31 januari 2012.

Staatsraad Johan Lust heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Tom Kloeck, die loco advocaat Peter Flamey verschijnt voor verzoekster, en advocaat Frederik Emmerechts, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Patricia De Somere heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Met de bestreden beslissing van 9 september 2011 weigert het college van burgemeester en schepenen van de stad Antwerpen “een geschiktheidsverklaring raamprostitutieruimte [...] voor vijf vitrines en vijf werkruimten aan L&R Vastgoed nv voor de raamprostitutieruimte gelegen in de Blauwbroekstraat 9, 2000 Antwerpen”. Gemotiveerd wordt, eensdeels, dat het pand niet gelegen is in de concentratiezone raamprostitutie en, anderdeels, dat het niet voldoet aan de stedenbouwkundige voorschriften. Elk van deze twee vaststellingen heet “op zich van die aard dat zij noodzakelijkerwijze tot de weigering van de geschiktheidsverklaring aanleiding [geeft]”, zodat een eventuele weerlegging van één van beide vaststellingen niet de strekking van de beslissing kan doen wijzigen.

Wat het eerste motief betreft merkt de beslissing op dat de geschiktheidsverklaring enkel verleend kan worden voor panden binnen het

concentratiegebied raamprostitutie aangezien raamprostitutie daarbuiten verboden is en dat het pand van de aanvrager buiten het concentratiegebied gelegen is. Met betrekking tot het tweede motief wordt verwezen naar de verslagen van 1 december 2010 en 6 april 2011 van de bouwtoezichter. Zes tekortkomingen komen ter sprake, in verband met meer bepaald: een rode lichtlijn en twee spots aan de voorgevel, werken bij het creëren van een ruimte voor een douchecel op de gelijkvloerse verdieping, ramen in de voorgevel, de indeling van de vitrines, de niet-uitvoering van de douchecel van de kamer op de gelijkvloerse verdieping rechts achteraan en de niet-conforme uitvoering van de douchecel in het midden, en ten slotte de afwezigheid van een brandladder aan de achtergevel.

IV. Belang

4. Verwerende partij betwist het belang van verzoekster.

Een onderzoek van en een uitspraak over de exceptie zouden alleen nodig zijn indien de grondvoorwaarden voor het toewijzen van de vordering tot schorsing vervuld mochten zijn, wat, zoals hierna zal blijken, niet het geval is.

V. De schorsingsvoorwaarden

5. Overeenkomstig artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

6.1. Met betrekking tot de laatste voorwaarde voert verzoekster in de eerste plaats aan dat zij een moreel nadeel lijdt. Volgens haar komt de weigering van de geschiktheidsverklaring *de facto* er op neer dat zij “wordt afgedaan als onbetrouwbaar en te kwader trouw”. Bovendien wordt in de beslissing onjuist geïnsinueerd dat verzoekster het pand niet in overeenstemming met de stedenbouwkundige voorschriften zou exploiteren. Een en ander heeft “zeer

kwelijke gevolgen voor de reputatie van verzoekende partij” in de “zeer ‘kleine wereld’” waarin raamprostitutie aanvaard is.

6.2. Voorts wordt, aldus verzoekster, de ernst en de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel mee bepaald door de aard van de begane onwettigheid, en namelijk door het feit dat “*in casu* het college van burgemeester en schepenen en niet de burgemeester van de stad Antwerpen het bestreden besluit heeft genomen”. Zoals in het eerste middel wordt aangetoond raakt deze onwettigheid de openbare orde. Ze maakt een “uitzonderlijke omstandigheid” uit.

6.3. Ten slotte meent verzoekster dat haar situatie “duidelijk vergelijkbaar” is met de omstandigheden in de zaak die aanleiding gaf tot het schorsingsarrest nr. 203.861.

7.1. Wat verzoekster aannemelijk dient te maken is een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ten gevolge van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, te dezen: de weigering van de aangevraagde geschiktheidsverklaring. Een beweerd reputatieverlies ten gevolge van, niet de weigering op zich, maar de motivering ervan, heeft met die tenuitvoerlegging slechts zijdelings en te indirect te maken. Daarbij komt nog wat volgt.

Volgens het eerste motief van het aangevochten besluit valt het pand van verzoekster buiten het concentratiegebied voor raamprostitutie omdat het aan de Blauwbroekstraat 9 en niet aan de Schippersstraat 1A is gelegen. Naar verwerende partij in het besluit schrijft, blijkt uit de registers bij de stad en uit vroegere stukken dat het betrokken perceel bekend was als Blauwbroekstraat en nooit als Schippersstraat, maar is “[v]ia een loophole/ambiguïteit bij het kadaster en een démarche van de rechtsvoorganger van de huidige aanvrager” foutief de idee ontstaan dat het perceel het adres Schippersstraat 1A betrof. Aangezien echter de naam van de straat of het huisnummer nooit op de wettelijk voorgeschreven wijze naar Schippersstraat 1A veranderd werd, is Schippersstraat 1A “geen geldig bestaand adres”.

Als in het voorgaande al enig verwijt van onbetrouwbaarheid en kwade trouw te lezen zou zijn, wat niet het geval is, dan geldt het op het eerste gezicht alleen verzoeksters rechtsvoorganger en niet haarzelf.

Tevens kan verzoekster de Raad van State er niet van overtuigen dat de enkele vaststelling in het tweede motief van de bestreden beslissing als zou het pand van verzoekster niet aan de stedenbouwkundige voorschriften voldoen, haar met een ernstige morele smet opscheept en haar een ernstig reputatieverlies dreigt toe te brengen, laat staan nog dat verzoekster de Raad doet aannemen dat deze smet en het reputatieverlies -vanuit administratiefrechtelijk oogpunt- onvoldoende passend door een eventuele latere vernietiging van de bestreden beslissing zouden worden goedgemaakt.

7.2. De schorsingsvoorwaarde van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel is te onderscheiden van de voorwaarde in verband met het voorhanden zijn van een ernstig middel. Het gaat om afzonderlijke voorwaarden die tot een afzonderlijke beoordeling aanleiding geven en die zich in principe niet tot mekaar laten herleiden.

Het is slechts uitzonderlijk dat de ernst van de aangevoerde middelen (mee) vermag een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te staven.

Het middel dat de aangevochten beslissing door de burgemeester (alleen) moest zijn genomen, en niet door het college van burgemeester en schepenen, levert geen zulk een “uitzonderlijke omstandigheid” op dat het “mee” een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan schragen.

7.3. Tevergeefs vergelijkt verzoekster haar casus met die waarin het arrest inzake Verstraete, nr. 203.861 van 11 mei 2010, is uitgesproken. In die zaak werd de beslissing geschorst waardoor de verzoeker voor de tweede keer een benoeming misliep. Wat, blijkens de overwegingen sub nr. 18 van het arrest, de Raad van State er speciaal toe bracht het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te aanvaarden, was de “houding” van de verwerende partij die “zich blijkbaar niet echt ingespannen heeft om [...] de knelpunten die de verzoeker

blijkens zijn annulatieberoep tegen het eerste benoemingsbesluit ontwaarde, op te lossen en minstens haar standpunt beter te duiden”.

Inderdaad heeft te dezen verzoekster, zoals zij opmerkt, er eerder -inzonderheid in de procedure gekend onder nr. A. 196.474/X-14.560- al op gewezen dat de gemeentelijke stedenbouwkundige verordening raamprostitutie, waarvan het bestreden besluit toepassing maakt, manifest onwettig zou zijn. Anders echter dan het geval was in de zaak Verstraete, heeft in de voorliggende zaak verwerende partij zich juist wél ingespannen, getuige pp. 14 en 15 van het bestreden besluit, om de knelpunten die verzoekster in verband met de gemeentelijke stedenbouwkundige verordening zag, te ontmoeten en om uitvoerig de redenen uiteen te zetten die volgens haar verhinderen dat het college met het oog op het nemen van de bestreden beslissing toepassing zou maken van het artikel 159 van de Grondwet ten aanzien van die verordening.

8. Samengevat slaagt verzoekster er niet in aan te tonen dat zij ten gevolge van de bestreden weigering een nadeel riskeert dat én ernstig én moeilijk herstelbaar is.

Er is bijgevolg niet voldaan aan ten minste één van de cumulatieve grondvoorwaarden voor een schorsing, gesteld in artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State. Dit volstaat om de vordering in haar geheel te verwerpen.

BESLISSING

De Raad van State verwerpt de vordering tot schorsing.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 16 februari 2012, door de Raad van State, XIIe kamer, samengesteld uit:

Johan Lust,

staatsraad,

waarnemend voorzitter,

bijgestaan door

Frank Bontinck,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Frank Bontinck

Johan Lust